

"ΟΙ ΠΥΡΡΙΤΑΙ ΑΠΟ ΚΑΛΑΟΥ ΕΙΣ ΚΑΛΑΟΝ ΑΝΕΒΗΣΑΝ
ΠΑΗΣΙΟΝ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΑΣ" (Σελ. 164)

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ

Α'

Ἡ Ἰουλία εἶνε κοράσιον ὀκτώ ἐτῶν καὶ τόσο δειλόν, μὰ δὲν εἰξεύρετέ ἄσον δειλόν, ὥστε δὲν τολμᾷ νὰ ἀφήσῃ τὸ φόρεμα τῆς μαμᾶς τῆς, καὶ ὅταν μὲν ἡ μὲν τῆς εἰς δωμάτιον βγάξῃ κάτι φωνές!

ΕΤΟΣ ΣΤ'.

Ὅταν περνᾷ ἐμπρὸς ἀπὸ καθρέπτου, γυρίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ πρόσωπόν τῆς, διὰ νὰ μὴ ἰδῇ μέσα. Καὶ ὅταν περιπατῇ εἰς τὸν ἡλίον, δὲν γυρίζει νὰ ἰδῇ τὴν σκιάν τῆς ἀπὸ τὸν φῶτον τῆς. Ὅταν ὁμιλῇ, ὁμιλεῖ τόσον σιγᾷ, ὡς νὰ τὴν τρομάξῃ καὶ αὐτὴ ἡ φωνὴ τῆς. Στέκεται εἰς τὸ παράθυρον ὥρας πολλὰς καὶ βλέπει τὰ σύννεφα, τὰ ὁποῖα τρέχουν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀλλάζουν κάθε στιγμήν σχήματα παράξενα· τὰ βλέπει αὐτὰ διότι εἶνε μακρὰν καὶ δὲν τα φοβῆται. Ἀλλὰ δὲν ἐρωτᾷτε ἂν τολμᾷ καθόλου νὰ κυττάξῃ τὸν χονδρὸν μαῦρον γάτον, ὁ ὁποῖος κῆθηται σοβαρὸς σοβαρὸς πλησίον τῆς ἐστίας, ἢ νὰ ὑψώσῃ τὸ βλέμμα τῆς πρὸς τὸ ὠρολόγιον τοῦ τοίχου, τὸ ὁποῖον ἔχει πρόσωπον ὀλοστρόγγυλον, ἔχει ἓνα κύκλον ἀπὸ μαύρας γραμμᾶς, καὶ εἰς τὸ μέσον δύο μεγάλους δακτύλους, οἱ ὁποῖοι γυρίζουν καὶ δείχνουν εἰς τὸν πατέρα τῆς καὶ τὴν μητέρα τῆς τί ὥρα εἶνε. Φόβος καὶ τρέμος τὴν πιάνει ὅταν το βλέπῃ, τῆς φαίνεται ὅτι εἶνε ζωντανόν· ἐκεῖνο μάλιστα τὸ ἀτελεῖωτον τίς τίς τὴν κάμνει νὰ τρέμῃ.

Ἡ μικρὰ Ἰουλίττα σπανίως παίζει μετὰ τὰς μικρὰς φίλας τῆς, καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Λεωνίδα, ἀγοράκι ὡς δέκα ἐτῶν, παχουλόν, με κόκκινα μαλλιά καὶ κατακόκκινα μάγουλα, ζωηρὸν ζωηρὸν καὶ ὀλίγον ἀτακτον, τὴν περιπαίζει καὶ τὴν περιγελά διὰ τὸν ὀνόμα τῆς.

Ἡ μόνη φίλη τῆς Ἰουλίας εἶνε ἡ κυρὰ Χρυστὴ, ἡ γρᾶτα ὀπτηρέτρια, ἡ ὁποία μετὰ μεγάλην δυσκολίαν εἰμπορεῖ καὶ συλλογίζει εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἰουλίας, καὶ δὲν εἰξεύρει νὰ γράφῃ περισσότερα γράμματα, παρὰ ὅσα τῆς χρειάζονται διὰ νὰ γράφῃ τὸ χρυστὸν ὄνομά τῆς.

Η ΚΑΛΗ ΚΟΡΗ

Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐκίτριναν καὶ πίπτουν... μελαγχολικῶς διὰ μέσου τῶν γυμνῶν κλώνων...

Πολλοὶ πηγαίνουν εἰς τὴν Αἴγυπτον σταματοῦν... ὀλίγον ἐπάνω εἰς τοὺς φοίνικας, ἢ περὶ τὸν Νεῖλον...

— Ω! ναι, ναι, τὰ εἶδαμεν, τὰ δοξασμένα ἐκεῖνα...

— Καὶ τὸ ἀγαλμα τοῦ Δαυὶδ τὸ εἶδατε;... Ποὺ παριστάνει μίαν κόρην ἐπάνω εἰς τὸν τάφον...

— Ἄχ! καὶ νὰ βλέπατε καὶ τὴν ζωγραφίαν... ἐκκαμνὸν ὁ ζωγράφος μου, εἶπε μίαν ἄλλην χελιδὸν...

— Ἐγὼ ὁμῶς εἶδα ἓν ὠραιότερον καλλιτέχνημα!... Τὰς λέξεις ταύτας εἶπεν εἰς γεροχελιδονος...

Αἱ ἄλλαι χελιδόνες ἐστρεψαν καὶ τὸν εἶδαν, καὶ τὸ σπινθηροδόλον βλέμμα των ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν ἤρώτα...

— Μία κόρη, εἶπεν ὁ γεροχελιδονος... — Σκαλισμένη; ἠρώτησεν ἡ χελιδὼν ἡ ὁποία...

— Ζωγραφισμένη; ἠρώτησεν ἡ ἄλλη ἡ ὁποία... — Ὅχι, ἀληθινή.

— Ἀληθινή! εἶπαν μὲ ἐκπληξιν καὶ αἱ δύο... — Δικτὴ ὄχι; εἶπεν ὁ γεροχελιδονος...

— Ἡμεῖς δὲν εἰςεύρομεν ἀπὸ ταῖς δικαῖς σου... — Διότι, δὲν ξεύρετε φιλοσοφίαν, ὅπως εἶπατε...

— Ναι, εἶπεν ἡ τελευταία χελιδὼν, ἀλλ' ἡ εἰκὼν ὅπου εἶδα ἐγὼ ἦτο τόσο εὐμορφὴ ὥστε ἂν τὴν...

— Καλά, καλά, σὺ καὶ σκαμπάζεις, εἶπε γελῶν... — Καὶ ἐπειτα; εἶπαν αἱ δύο χελιδόνες...

— Καλά, καλά, σὺ καὶ σκαμπάζεις, εἶπε γελῶν

ὁ γεροχελιδονος· μὰ τί θὰ κάμης ἂν κάθε ὥρα καὶ σπινθηρὸν εὐρίσκειται ἕως ἰδιότροπος, ὥσπν ἐμὲ καὶ σου...

— Αἶ, καὶ ἐπειτα; εἶπαν αἱ δύο χελιδόνες, μὴ ἐγνωσῶσαι ποῦ ἤθελε νὰ καταντήσῃ ὁ γεροχελιδονος...

— Λοιπὸν ἡ κόρη ποῦ εἶδα ἐγὼ, εἶπε καλλιτέχνημα, τοῦ ὁποιοῦ ἡ ὠραιότης δὲν εἶνε ξένη, δανεικὴ...

— Ω! ἐγὼ σὰς βεβαίῳ ὅτι τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει ὠραία αἰσθήματα εἶνε πολὺ πολὺ ὠραῖον.

Αἱ χελιδόνες δὲν ἦσαν πλέον τόσο εὐμωρικά ὅσον κατ' ἀρχάς, καὶ ὁ κακεντρεχὴς ἐκεῖνος σπινθηροδόνος...

— Καὶ ἐν ἄλλο ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν ὁ γεροχελιδονος... Τὰ ἀγάλματα καὶ αἱ ζωγραφίαι ἔχουν μίαν μόνην...

ΚΥΝΗΓΟΣ ΔΕΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΡΥΟΤΟΜΟΣ

Εἰς δρυμῶνος εἶδε δρόμον Κυνηγὸς τις δρυοτόμον, Ἐπλησίασεν αὐτὸν...

Ὁ δὲ εἶπεν: «Εὐτυχία Σὲ ὠδήγησε σπανίᾳ Πρὸς ἐμὲ ν' ἀποταθῆς; Ἀκολουθεῖ μοι· πλησίον Διαμένει τὸ θηρίον...

Ἄλλ' ἐκεῖνος δειλιάσας Κ' ἀφηνείως ὠχριάσας Ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν:

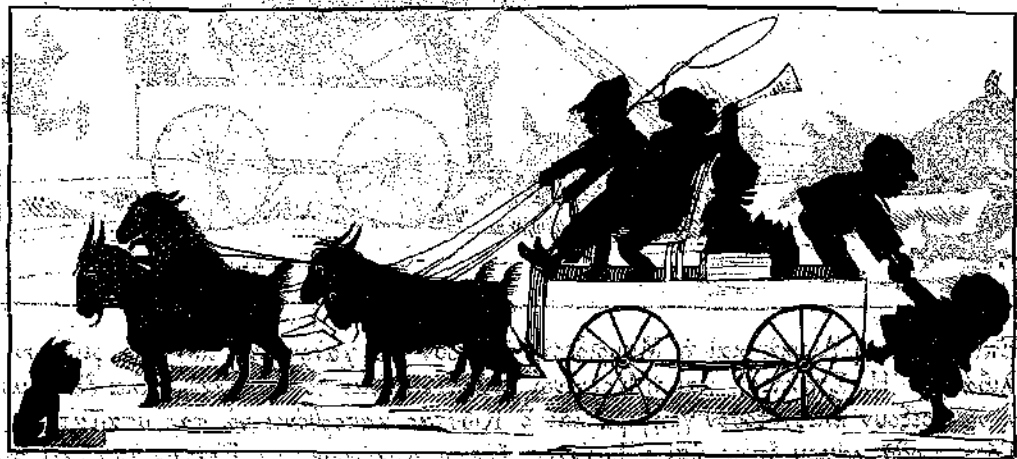
Ἄνθρ' πολλὰκις γαυριᾶ Εἰς λόγους μένον τολμηρός, Ἄλλ' ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς Ὑποχωρεῖ καὶ δειλιά.

ΑΔ. ΚΑΤΑΒΟΥΖΗΝΟΣ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΜΕ ΠΟΛΛΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

Η Λευκή, η Μαυριδερή, η Στακτερή και η Κοκκίνα είνε τέσσαρες κατοίκαι.
 Ο Κώστας, ο Ιωάννης και ο Γεώργιος είνε τρία μικρά αγόρια, η δε Ελένη και η Μαρία δύο μικρά κοράσια.
 Ο Ζιπ είνε μικρός σκύλος με χονδρό κεφάλι.
 Ο Κώστας έχει ένα αμαξάκι με τέσσαρες τροχούς· του έρχεται η ιδέα να ζήσει εις αυτό της κατοίκαις.

Αι κατοίκαι τὸ παραδέχονται με προθυμίαν.
 Αφού έξεψαν τῆς κατοίκαις ὁ Κώστας και ὁ Ιωάννης ἀναβαίνουν εις τὸ αμαξάκι και κáθηνται εις τὴν καθέκλαν ἢ ὅποια είνε ἔμπρός.
 Ὁ Ιωάννης φυσά τὴν σαλιγγά του. Αἱ, φεύγομε, ἐλάτε!
 Τότε τρέχουν ὁ Γεώργιος ἡ Ελένη και ἡ Μαρία.

Αφού ἐκάθησαν ὅλοι, ὁ Ιωάννης φυσά και πάλιν τὴν σαλιγγά του· και ὁ Πάβλος κáπηε τὴν μαστίγγά του.
 Ἡ Λευκή, ἡ Μαυριδερή, ἡ Στακτερή και ἡ Κοκκίνα, σύρουν τὸ αμαξάκι, χωρὶς να τρέχουν και οἱ ταξειδιώται μας είνε πολὺ εὐχαριστημένοι.

Μόνον ἓνας έχει παράπονον ἀπὸ τὸν τρόπον με τὸν ὅποιον αἱ κατοίκαι σύρουν τὴν αμαξάν.

Ὁ ἓνας αὐτὸς είνε ὁ Ζιπ· κατὰ τὴν ιδέαν του, αἱ κατοίκαι πηγáινουν πολὺ ἄργα.

— Θα τὰς ἀναγκάσω να πάγουν γρηγορότερα, εἶπε.
 Τρέχει εις τὴν Λευκήν και γαγγίζει, εἰς τὸ αὐτὴ τῆς ἔπειτα δαγκάκει τὴν Μαυριδερήν εις τὸ δεξιὸν πόδι, τὴν Στακτερήν εις τὸ ἀριστερόν, και τὴν Κοκκίνα εις τὴν ἄκραν τῆς μύτης.

Αἱ κατοίκαι δὲν είνε διόλου εὐχαριστημένοι ἀπ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοῦ Ζιπ, και διὰ νὰ μὴ τον ἀφήσουν να τὰς δαγκάσῃ περισσότερον, τὸ βήγουν εἰς τὴν τρεχάλα.

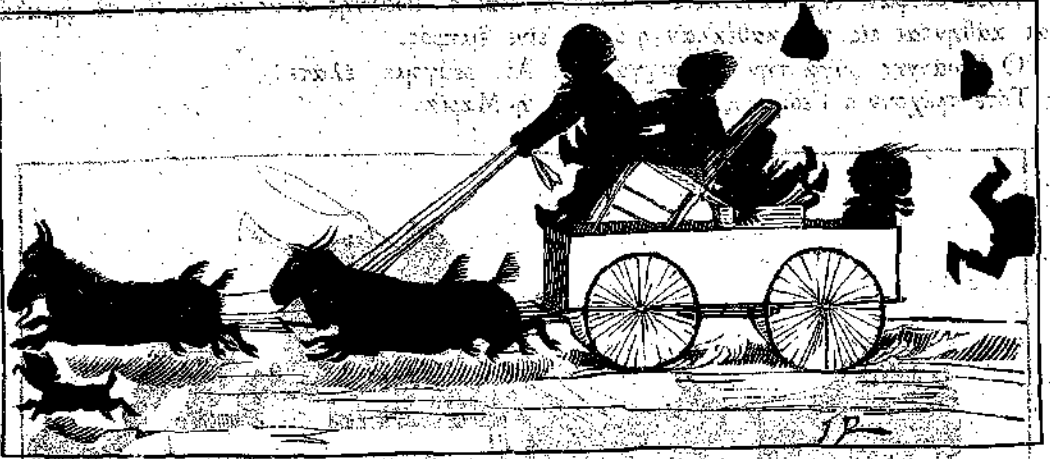
Ὁ Κώστας προσπαθεῖ να κρατήσῃ τὰ χαλινάκια φωνάων· Οὐά! οὐά!

Ἄλλ' αἱ κατοίκαι δὲν ἔγνωσαν να σταθοῦν. Ὁ Ζιπ τρέχει ὀλονέν κατόπιν των, και με τὰ γαυγίσματά του τὰς παρακινεῖ να τρέχουν.

Ἡ καθέκλα ἐπάνω εις τὴν ὅποιαν κáθηται ὁ Κώστας και ὁ Ιωάννης ἀναποδογυρίζεται πίπτει ὀπίσω, ἐπάνω εις τὴν δυστυχισμένην Ελένην. Ἡ Μαρία κρατεῖται ὅσον εἰμπορεῖ εις τὰ πλάγια τοῦ αμαξίου.

Ὁ Γεώργιος πηδά ἀπὸ τὸ αμαξάκι και πίπτει και ἐξαπλόνεται ἐπάνω εις τὰ χορτά.
 Τὸ αμαξάκι ἐξακολουθεῖ να τρέξη· οἱ τροχοὶ γυρνοῦν τὸσον ὡστε αἱ ἀκτίνες του δὲν φαίνονται πλέον.

Τὸ καπέλο τοῦ Ιωάννου πετᾶ και φεύγει, τὸ ἴσιον και τοῦ Κώστα ὅπως και τὸ καμτσάκι του· ἀλλὰ τούτο δὲν τὸ χρειάζεται πλέον· αἱ κατοίκαι τρέχουν μόναι τὸν ὅσον πρέπει, και περισσότερον ἀκόμη.

Επὶ τέλους ἡ Λευκή και ἡ Μαυριδερή σπáνουν τὰ χαλινάκια των και φεύγουν εις τὰ λιβάδια. Ἡ Στακτερή και ἡ Κοκκίνα τραβοῦν μόναι τὸ αμαξάκι, ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦν να τρέξουν πλέον τὸσον γρηγορά και ὁ Κώστας κατορθώνει να τὰς σταματήσῃ.

Τότε πηδά χάμου ὅπως και ὁ Ιωάννης ἔπειτα σηκόνουν τὴν Ελένην ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου είνε πεσμένη, και βοηθοῦν τὴν Μαρίαν να καταβῇ.

Ἐπειτα τρέχουν να ἴδουν τὸν Γεώργιον μὴ ἐκτύπησε ποῦθενά, ἀλλ' ὁ Γεώργιος σηκόνεται ἐπάνω μόνος του, διὰτι δὲν ἔπαθε τίποτε.

Εἰς τὸν ὁρόμον ὁ Κώστας εὐρίσκει τὸ καμτσάκι του, τὸ παίρνει και σου ἔλυσε τὸν Ζιπ ὅπως του ἤξιζε.

Κάποιός μου εἶπεν ὅτι ὁ Ζιπ δὲν τὸ ξαναέκαμε αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Ἄν του ἀρέσῃ τὸ ξύλο ἂς το ξανακάμῃ.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΝΥΚΤΙΟΝ

Πρῶτ' ὁ ἥλιος βγαίνει
 ἀπ' τὴν Ανατολήν·
 τὸ βράδν καταβαίνει
 με δόλοχρυσή στέλη
 να κοιμηθῇ στὴν Δύση.

Μά, ὕπνος πρὶν τὸν πᾶρῃ
 ἀφήνει πρόσταχῃ
 στὰ ἄστρα, σὸ φεγγάρινον
 να φεγγάουνε τὴν γῆν
 ὡς ποῦ να ἐξυπνήσῃ.

Γ. Μ. Βιζηνῆος

ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ

ΜΥΘΟΣ

« Θά με μάθης, αετέ μου,
νά πετώ κ' ἐγώ;
Ἐλεγεν ὄκνη χελώνη
πρὸς τὸν αετὸν
— Θά σε μάθω, ἀλλ' εἰπέ μου
πῶς χωρὶς πτερά
θὰ πετάξης; Ἐ, χελώνη,
εἶνε δυνατόν;

— Εἶνε με τοὺς ὄνυχάς σου
θά μ' ἀρπάξης,
καὶ θ' ἀνοίξης τὰ πτερά σου
νά πετάξης.
— Κ' ἐπειτα, καλὴ χελώνη;
— Θά μ' ἀφήσης, κ' ἐγὼ μόνη
θὰ πετάξω μιὰ χαρά.
— Ἀλλὰ πῶς; χωρὶς πτερά;

— Πῶς; χωρὶς; με τὰ πτερά σου.
— Μά, χελώνη μου, στοχάσου
ὅτι τὰ πτερά τὰ ξένα
εἶνε πράγματα χαμένα
ἔχεις ἰδικά σου; πέτα,
εἰ δὲ μή... — Ὡ! ἀφήσέ τα,
καὶ εἰπέ μου, πρὸς Θεοῦ,
θὰ με μάθης; ναὶ ἢ οὐ; »

Καλὲ βλέπετε μωρὸν
καὶ ἐπιμονήν;
ἐν ᾧ μόλις μ' ἀγωνίαν
ἔρπει κατὰ γῆς,
ἐπιμένει νά πετάξῃ,
ὡς μὴ ἔχη καὶ πτερά.
Ἐὰν γνώμην δὲν ἀλλάξῃ,
θὰ τὴν πάθῃ μιὰ χαρά.

Ἄλλ' ἐκείνην δὲν τὴν μέλει
μόνον νά πετάξῃ θέλει.
« Αἱ λοιπόν, χελώνη, στάσου,
ἀφ' οὗ θέλεις; ἐτοιμάσου. »
Ἐἶπε, καὶ τὰς πτέρυγές του
τὰς τινάσσει δυνατόν,
καὶ εὐθὺς ἔς τοὺς ὄνυχάς του
τὴν ἀρπάζει καὶ πετᾷ.

Ἀναβαίνουν, ἀναβαίνουν
καὶ ἔς τὰ σύννεφα ἐμβαίνουν
τόσον ὕψος τὴν τρομάξει,
« Στάσου, αετέ μου, κράζει,
ν' ἀναπνεύσω μιὰ στιγμὴ, »
— Ὅποτε εἶν' ὦρα πῆ μου
νά σ' ἀφήσω... — Ἀετέ μου,
μὴ μ' ἀφήσης, μὴ μὴ μὴ...

» Ἀετέ, συγχώρησέ με
καὶ ἔς τὴν γῆν κατέβασέ με,
ἔπταισα τόμολογῶ
τί ἀνήκτος ἐγώ!
ἔς τὰς φρονίμους συμβουλάς σου
νά μὴ θέλω νά πεταθῶ!
νά χαρῆς τὰς πτέρυγές σου
μὴ μ' ἀφήσης νά χαθῶ!

[Ἐκ τῆς ἐκδοτικῆς ΜΥΘΩΝ]

— Εὐγέ σου, χελώνη, » κράζει
ὁ αετὸς συγκινηθεὶς,
καὶ τὸν δρόμον του ἀλλάζει
καὶ ἔς τὴν γῆν πετᾷ εὐθύς.
Ἐἰς τὸ χῶμα τὴν ἀφίνει
καὶ μ' ὄρμην πετᾷ, ἐν ᾧ
λέγει ἔνθακρος ἐκείνη
« Ἀετέ, σ' εὐγνωμονῶ! »

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Ο ΤΡΟΜΑΡΑΣ

Ὁ Τρομάρας ἦτον ἔξυπνὸν καὶ ἀξιοπαίδι, ἀλλὰ
ἦτο κατὰ δυστυχίαν πολὺ ἰσχυρὸν καὶ ἀδύνατον. Καὶ τὸ
χειρότερον ἀπὸ ὅλα, εἶχεν ἓνα μεγάλο ἐλάττωμα:
Ἐτρόμαζε καὶ ἀπὸ τὸ πλεονάζον πρᾶγμα. Τὸ
ἐλάττωμα τοῦτο, ὡς εἶπομεν τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἦτον
ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς φυσικῆ τοῦ. Μερικὰ ἀττικὰ παιδιὰ,
ἀπὸ αὐτὰ ποὺ δὲν πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖο, κομμι-
μένα ὀπίσω ἀπὸ ἓνα τοῖχο μιαν ἑσπέρα, τὸν ἐξέ-
πασαν ἔξωθεν τόσο δυνατὰ, ποὺ τοῦ ἐσυντάραξαν μιὰ
διὰ πάντα τὰ νεῦρά του καὶ τὸν ἔκαμαν ἀπὸ τότε
δυστυχῆ καὶ ἀξιολόπητον. Διότι ἀπὸ τότε, ὄχι μόνον
ἐκτερίνισσε καὶ ἔμεινεν ἰσχυρὸς καὶ ἀδύνατος, ἀλλὰ
καὶ ἀρχισε νά παραφεθεῖται καὶ ἀπὸ τὸ ἐλάχιστον
πρᾶγμα.

Ἐνας κρότος, μιὰ στίβη, μιὰ μυῖα, ποὺ ἐκάθι-
ζεν εἰς τὸ χέρι του ἔκαμνε νὰ ἐξαχνίττειται καὶ νὰ
τρομάξῃ. Διὰ τοῦτο τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου τοῦ ἐκώλ-
ησαν τὸ παράνομα καὶ τὸν ἐφώναζαν Τρομάρα.
Πάνω Τρομάρα, κάτω Τρομάρα, τὸ ἐνομοῦσαν ἡ γει-
τονιά, καὶ ὁ καυμένος ὁ Θεοκόσης, (διότι αὐτὸ ἦτο
τὸ καθ' αὐτὸ τοῦ ὄνομα) δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐδγάλη
τὴν μύτη του ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν. Καὶ τὸ κακὸν
εἶνε ποὺ ὄσον ἐτρόμαζε, τόσο τὰ παιδιὰ ἐγύρευαν
νά τον ἔπιπασσαν μὲ κάθε τρόπον, διὰ νὰ τρομάξῃ
αὐτὸς καὶ νὰ γελοῦν ἐκεῖνα.

Ὁ Τρομάρας, ἐνόσφ ἦτο μικρὸν παιδί, δὲν ἐνέκρηθη
τὸ κακὸ ποὺ του ἐγένετο ὄσον ὄμως ἐμεγάλωνε,
τόσον ἀρχισε νὰ συλλογίζεται διὰ τὴν γελωτῆριαν
ἀδυναμίαν.

— Τὶ νὰ κάμω, ἔλεγε μίαν ἡμέραν, τί νὰ κάμω,
νά ὑπερικήσω αὐτὸ τὸ κακὸν μὸν ἐλάττωμα! Ἀβ-
ριο θὰ ἔλθῃ πόλεμος εἰς τὴν χώραν, καὶ ὅλα τὰ
συννομητικά μου θὰ ζωσθοῦν τὸ σπαθὶ καὶ θὰ πάρουν
τὸ τουφεκὶ νὰ πολεμήσουν τοὺς ἐχθροὺς καὶ νὰ δο-
ξάσουν τὸ ἔθνος. Κ' ἐγὼ; Ἐγὼ φοδοῦμαι ὡς καὶ
τὴν ἰδίαν τὴν φωνήν μου! Πῶς νὰ ἐμβῶ εἰς τὴν μά-
χην, νὰ σταθῶ δίπλα εἰς τὸ κανόνι, νὰ ἰδῶ τὴν
φλόγα καὶ ν' ἀκούσω τὸν κρότον; Χωρὶς ἄλλο

δὲν θὰ βαστάξῃ ἡ καρδιά μου! Ἡ θὰ ἀναγκασθῶ νὰ
φύγω νὰ προδώσω τὴν ἀγαθὴν Πατρίδα; ἢ θὰ
πέσω ζωπταδὸν εἰς τὰ χεῖρά των ἐχθρῶν! Ὡ! Ἐν-
τροπή! ἐντροπή! — ἐκρίξεν ὁ Τρομάρας τόσο δυνατὰ,
ποὺ ἐξέπασσε μιὰν κόρην, ἡ ὅποια διαβαίνοντας, ἐ-
τρώγε κρυφὰ τὸ μέλι, ποὺ τὴν ἔστειλαν ν' ἀγοράσῃ.
Αὐτὸ τοῦ ἔκαμνε ἐντύπωσι. Πρῶτη φοράν εἰς τὴν
ζωὴν του ἐξέπασθη πλάσμα ἀπὸ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς
του. Καὶ τὸ περιεργότερον, πρῶτην φοράν δὲν
ἐτρόμαξεν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπὸ φωνῆ τόσο δυνατῆ!
Πῶς τοῦ ἔγεινεν, δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ.

— Ἰσως, εἶπε, διότι ἦτο ἡ φωνή μου. — Καὶ ἐ-
φώναξεν ἀκόμη μίαν φοράν, καὶ πάλιν δὲν ἐξέπασθη.
— Βέβαια, εἶπε, αὐτὸ θὰ εἶνε. Ἡ φωνή μου ἀρχισε
πλέον νὰ μὴ μὲ ἔπιπασσῃ! Ἀρχισε νὰ μὲ γνωρίζῃ.
Ἐτοὶ τὸ ἐξήγγισεν ἐκείνη τὴν ὥραν ἀπὸ τὴν χαρὰ
του. Κατόπιν ὄμως ἐκατάλαθεν, ὅτι ἡ μόνη αἰτία
τῆς ἀτρομαξίας του ἦτον, ὅτι συναισθάνθη τὸ ἐλάτ-
τωμά του καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸ καταπολεμήσῃ.

Καὶ τῷ ὄντι ὁ Τρομάρας ἔκαμνε ἀπὸ ἐκείνη τὴν
στιγμὴν ἀπόφασι, καὶ ἦτο θυμωμένος μετὰ τὸν ἑαυτὸν
του, διότι τόσον καιρὸν δὲν ἐκατάλαβε τὸ λάθος του.

Θυμωμένος καθὼς ἦτον, ἐπῆρε τὸν δρόμον καὶ
ἐφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Νομαρχίας. Ἐκεῖ ἔ-
ξωθεν ἀκούει κάτι δυνατοὺς ἤχους. — Ντίγγ, ντοῦγγ,
ζοῦπ! Ντίγγ, ντοῦγγ, ζοῦπ! — Σὰς βεβαίῳ πῶς
εἰς κάθε ἄλλη στιγμὴ τὸ μισὸ ἐνὸς τοιοῦτου ἤχου
ἂν ἤκουε δὲν θὰ του ἐδαστοῦσεν ἡ καρδιά του νὰ
περιμείνῃ καὶ τὸ ἄλλο ἡμῖς. Ὁ ἔφευγε, καὶ ἀκόμα
θὰ ἔφευγε. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν στιγμὴν, ποὺ ἦτο θυ-
μωμένος διὰ τὴν παράλγησι δειλίαν του, ποὺ εἶχεν
ἀποφασίσαι νὰ πολεμήσῃ τὸ ἐλάττωμά του, ὄχι μόνον
ἐντροπιάσθη νὰ φύγῃ, ἀλλὰ καὶ ἐδίασε τὸν ἑαυτὸ
του νὰ κάμῃ θάρρος καὶ νὰ πλησιάσῃ νὰ ἰδῇ πῶθεν
ἤρχοντο τόσοι δυνατοὶ ἤχοι.

Οἱ ἤχοι ἐκείνοι ἤρχοντο ἀπὸ τὸ σιδηρουργεῖον ἐκεῖ
κοντὰ. Ὁ σιδηρουργὸς ἐδγάλε τὰ σίδερα κόκκινα
κόκκινα ἀπὸ τὴν φωτιὰν, τὰ ἐστήριξεν εἰς τὸ ἀμόνι,

Αι σκλάβαι παραμαναί η θαλαμηπόλοι οντα ληκ υπεφεραν περισσώτερον από κάθε άλλου από την κελίαν του μικρού των Μπέη, εν τούτοις ήσαν περιποιητικαί αι καλὰί έκειναι κόραι και έκαμαν, οτι είμπορούσαν διά να ευχαριστήσων τον τύραννον των.

Και πρώτα πρώτα τὸ πρώτ, ὁ Νουρηής, δὲν ήθελε νὰ πλῶθῃ, ἐκρύπτετο κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιπλώματα ἢ τὰ έρριπτε κατά τῆς κεφαλῆς πάντος ὁ ὅποιος τὸν ἐπλησίαζε. Ἄν κατώρθωναν τέλος πάντων νὰ τὸν πιάσουν, τὴν στιγμὴν ὅπου τὸν έδαξαν τὸ ὑποδηματάκι του εὗρισκε καιρὸν νὰ ρίψῃ τὸ άλλο ἀπὸ τὸ παράθυρον. Νὰ τὸν κτενίσουν; οὔτε ἀπὸ τὸν γούντων δὲν ἐπερόυσαε, ἢ κεφαλῇ του ἐκινεῖτο ἀκατάπαυστα δεξιὰ, ἀριστερὰ, ἐμπρός, ὀπίσω, και τὴν στιγμὴν ὅπου ἐνόμιζεν ἢ σκλάβαι ὅτι τοῦ ξεμπέρδεις: τὰ μαλλιά του, τὸ πτενί ἄντι μαλλίων εὗρισκεν ἔξαφνα μύτην ἢ πηγρῶνι.

Τί φωναί, τί κακὸν! τί παρακλήσεις τοῦ έκαμαν αἱ δυστυχοιμέναι κόραι αἱ ὅποιαί ἔχαναν τὸν καιρὸν με αὐτὸ τὸ πεισματάρικο παιδί.

Αἱ σκλάβαι ἀπέκλμαγ πλέον και μίαν ἡμέραν έκαμαν ὄρκον νὰ μὴ φροντίσουν πλέον διόλου εἰς τὴν Νουρηή Μπέη.

Ὁ Μολλᾶς Σαδὶχ έδωκε τὴν παρατήρησιν του. Ὁ κορευτὴς Ἀβγκένῃ δὲν ἐπαγγέλαθε πλέον εἰς τὸ κονάκι.

Ὁ κηπουρὸς Νικολῆς ἀνεχώρησε.

Ὁ Μεχμέτ πασᾶς και ἡ ὄρνια του σύζυγος Ζεϊνιδέ Χανουμ, ἐνόησαν τότε, ὅτι ὄλον αὐτὸ τὸ κακὸν ἔγεινεν ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐπιείκειαν τὴν ὅπουν εἶχαν δεῖξει εἰς τὴν μόν. των. Ὁ πασᾶς ἄρπικὸν ἐπῆρ μίαν ἀπλησιμένην ἀπόφασιν (διότι δὲν εἴξευρε πῶς νὰ διορθώσῃ τὸν μικρὸν κακοαναθραμμένον) νὰ βάλῃ τὸν Νουρηή Μπέην ὡς μουσῶν εἰς ἓν εὐπορικὸν πλοῖον, τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Ἰνδίας.

Ἡ Ζεϊνιδέ Χανουμ με δάκρυα τὸν ἐσυρροῦλευσε νὰ σταλῇ τὸν Νουρηή Μπέη εἰς τοὺς δερβητῆδες τοῦ Σκούιτση; και αὐτοί νὰ τὸν βάλουν νὰ φυλάττῃ

εἰς τὴν θύραν τοῦ Τεκῆ τὰ παπούτσια τῶν ἐβραυδύτων, διότι οἱ Τεβρκοί ἐμβαδίνουν χωρὶς ὀδημάτα εἰς τὸ τκαμίον των.

Καί ἔτιως οἱ δυστυχεῖς γονεῖς του εἶχαν φαντασθῆ τῶσον λαμπρὸν στρατιωτικὸν ἢ διπλωματικὸν μέλλον εἰς τὸν μονογενῆ υἱὸν των, και τώρα; . . . ἀλλὰ τὸ πρόβλημα ἦτο και ἴδιον των.

Ἡ μικρὰ Μελία Χανουμ, ἢ ἡποια λυτρωμένη, ἄφωνος εἶχε παρευρεθῆ εἰς τὴν συνομιλίαν τοῦ πατρός; της και τῆς μητρός της, ἐξήτουσαν ἀπὸ τὸ ἔδαγμα της κεφαλῆ και τὴν καλτὴν καρδίαν της κανεν-μέσον, ὡστε νὰ κρατήσῃ τὸν ἀδελφὸν της κάτω ἀπὸ τὴν πατρικὴν ἀτέγη, και νὰ τὸν καταστήσῃ ἄξιον τῆς ἀγάπης ὁλων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους αὐτὸς εἶχεν ἀπαμαρῶναι με τὸν καιρὸν του τρόπον ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν πατέρα της και τὴν μητέρα της ὡς χάριν ν' αναβάλλῃ μίαν ἐδδοκίμα τὴν ἐκτελέσειν τῆς αὐστηρᾶς τιμωρίας, τὴν ὅποιαν και αἱ δύο ἤθελον νὰ ἐκτελέσουν ἀμέσως. Οἱ δὲ γονεῖς της ἐδέχθησαν τὴν παρακλήσιν της.

Ἐγὼ ἐνασχέδιον εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἄλλᾶχ νὰ δώσῃ και νὰ μὴ χάσωμεν τὸν Νουρηή μας.

Β' ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, μόλις ἐφάνῃ ἢ αὐγὴ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἀσιατικὸς λόφους, ἢ Μελία φοροῦσα εἰς τὸ κεφάλι της σαρκικὸν και πλατὺ πανταλόνιον ἀπὸ γαλάζουν ἡσαμα, σφιγμένον εἰς ἴτην μέσῃν της με πλατὺ και μακρὸν ζωνάρι, ἐκτόπησεν ἄκουγαν τὴν θύραν τοῦ Νουρηή Μπέη. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐξαιρετικῶς, ὁ Νουρηή Μπέης ἦτο ἐξυμνος. Τοῦ εἶχε κάμει ἐντύπωσιν ὅτι ὅλοι τὸν εἶχον παρατήρηαι και ἐλυπαίτο, μέθω διά τοῦτο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ διορθώθῃ ὁ ἀνθρωπος τοῦ ἐφάνιστο κακοί ἐν ὃ ἑταῖος μόνον ἔπαται.

[Ἐπαται τὸ τέλος] Σελία Δημοῦ (Εἰς τὸ γαλλικὸν τῆς ΔΕΛΛΑ ΧΑΝΟΥΜ)

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΣ

Ὁ βάτραχος ἐκοῦζεν
Ὁ λέων ἐξηπάσθη
Και μέγα ἐφαντάσθη
Τὸ ζῶον τὸ μικρὸν.

Ἄλλ' εἶδε τὸν γόζοντα
Κ' ἐκέλευε προχωρήσας
Και τὸν μικρὸν πατήσας
Τὸν ἄφησε γεκρόν.

Μὴ σε ταραττῇ, μὴ σε φοβίτῃ,
Πᾶν ἐτι γλώσσα δικαλαφίει,
Πολλάκις σῆμῃ ἀπάτηλῃ
Τὸ μὴ ὑπάρχον διαλαλεῖ.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ